

Speech Wethouder Ingeborg ter Laak

Opening Internationale Vrouwendag Zoetermeer
8 maart 2019

Dank en leuk dat ik deze feestelijke avond mag openen. Toen ik hier naar toe fietste moest ik even denken aan wat reacties in de afgelopen dagen, voornamelijk van mannen: Vrouwendag, vrouwendag, bestaat dat nog? Ja, dat bestaat en terecht, juist omdat het belangrijk is om als vrouwen met elkaar stil staan waar we vandaan komen, waar we nu staan en waar we naar toe willen.

Dan denk ik, als het gaat om waar we vandaan komen, aan vrouwenkiesrecht. Binnenkort zijn er weer verkiezingen, 20 maart, dan kiezen we een nieuw provinciebestuur, maar voor ons, vrouwen, is dat pas 100 jaar vanzelfsprekend. Als ik dat tegen mijn dochter van 13 vertel, dan kijkt ze me vol ongeloof aan. Voor haar is het niet meer dan vanzelfsprekend dat ze dezelfde kansen, dezelfde scholing, dezelfde rechten heeft als ieder ander, maar het is p as 100 jaar geleden. Mijn oma heeft het nog meegemaakt! Mijn moeder werd nog handelingsonbekwaam op het moment dat ze mijn vader huwde en moest stoppen met werken toen ik kwam. Eigenlijk ongelooflijk, maar juist daarom van groot belang om ieder jaar even stil te staan bij de strijd die is gevoerd voor gelijke rechten.

Als het gaat om waar we nu staan, dan kun je jezelf de vraag stellen, zijn we er? En dan is mijn antwoord nee, want in 100 jaar hebben we een hoop bereikt, maar we zijn er nog niet. Nederland heeft nog nooit een vrouwelijke premier gehad en Zoetermeer nog nooit een vrouwelijke burgemeester, bijvoorbeeld.

En ik spreek ook uit eigen ervaring. Voor ik terecht kwam in de zorg heb ik bij defensie gewerkt, mannenbolwerk bij uitstek. En dan merk je, er worden grapjes gemaakt, je wordt op een vervelende manier uitgedaagd, maar hoe ga je daar mee om? Mijn reactie was om me aan te sluiten bij het Defensie-vrouwennetwerk. Daar voelde ik direct, je staat niet alleen, je krijgt steun en met elkaar sta je een stuk sterker.

Eigenlijk is datzelfde ook wel van toepassing op de politiek. Veel bestuurlijke, hogere, posities worden nog steeds bekleed door heren. En Begrijp me niet verkeerd, ik vind het alleen maar positief dat mensen zich willen inzetten voor hun wijk. Dat is belangrijk voor de samenleving en voor de leefbaarheid in iedere wijk. Maar de realiteit is ook dat iedereen de wereld bekijkt met zijn eigen bril. Als wethouder zorg zie ik dat vaak genoeg voorbij komen. Natuurlijk is het belangrijk dat de harde kant, de financi en, dat dat op orde is. Maar de wat zachtere, vrouwelijke kant van de discussie is net zo belangrijk. Is de zorg menselijk en menswaardig? Ondersteunen we kwetsbare ouderen op een passende manier? Lukt om alle gezinnen te ondersteunen, als de opvoeding even niet zo soepel loopt? Minstens net zo van belang!

Die vragen, die brengen ons bij het derde punt waarom we hier vandaag zijn: waar we als vrouwen naar toe willen. Want we zitten hier, om het thema van de dag aan te halen, met een hoop heldinnen die zich iedere dag weer inzetten voor een warme samenleving. Vrouwen die het verschil maken, vrouwen die een rolmodel zijn voor onze dochters. Kent u de uitdrukking 'it takes a village to raise a child'. Dat is mijn hoop voor de toekomst als het gaat om waar we naar toe willen, dat we als vrouwen een hechte groep vormen. Dat we voor elkaar opkomen, er zijn om elkaar te steunen als het nodig is en dat we de verbinding met elkaar zoeken. Vandaag, op internationale vrouwendag, maar vooral ook gewoon morgen. Of het nu bij defensie is, in de lokale gemeenteraad of in de zorg. Samen kunnen we meer en ik hoop dat vandaag het startschot is voor een mooi jaar van samenwerking. Dankjewel.